

Schmidt Mária: A múlt fogságában

2014 július 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A 2014-es választások után lassan semmivé válik a balliberális megmondóemberek befolyása és évtizedek óta tartó szellemi terrorja.

A zsidóság tragédiája a nemzet tragédiája lett /Ránki György/

A 2014-es választások után lassan semmivé válik a balliberális megmondóemberek befolyása és évtizedek óta tartó szellemi terrorja. A kánont állító ballib csapat emblematikus alakjai évtizedeken keresztül hivatottnak érezték magukat arra, hogy eldöntsék, ki szalonképes, és ki nem, ki az, aki sztárolható, sőt sztárolandó, és ki az, aki nem. Nos, a „tévedhetetlenek” most végre elveszítik tekintélyüknek azt a kevéske maradékát is, amit az idej tavaszig egyesek szemében még meg tudtak ?rizni.

A 2014-es választásokon a ballib oldal önmagára kényszerített „kormányváltó összefogása” látványos kudarcot vallott, és ez bizonyítékul szolgált arra, hogy az „okosak” nem pusztán nem értik a 21. századot, de végérvényesen be is zárták magukat abba a hatvannyolcas gondolati és értékvilágba, amelynek szavatossága réges-rég lejárt. Olyan elvtelen kompromisszumot kényszerítettek a baloldal akkor még életképesnek t?n? pártjára, az MSZP-re, mely végképp ellehetetlenítette a párt megújulási folyamatát. Ez a semmilyen felel?sséget nem visel? értelmiségi csoport, folyamatosan támadta és alázza *Mesterházy Attilát*, és a szocialisták többi olyan politikusát, aki az ? érték,- és érdekvilágukon kívüli világ felé is orientálódni próbált volna, ha lett volna benne elég kurázsi. A szocialisták fiatalabb politikusainak egy része ugyanis felismerte, hogy az az út, amelyet *Orbán Viktor* az elmúlt negyedszázadban bejárt, sok tanulsággal szolgál az ? számukra is. Megfigyelték és megértették, hogyan szervezte át és tette üt?képpessé a *FIDESZT* a 2002-es vereséget követ?en Orbán. Igaz, hogy ennek mindenekel?tt a szervezeti és technikai részét tekintették mintának, azt azonban, hogy a mögötte meghúzódó gondolati és értékvilágon alapuló érzelmi közösség ennek a jól m?köd? politikai er?nek legalább olyan fontos, sőt talán még fontosabb része, talán még ma sem értik. *Mesterházy* azt is felismerte, hogy a posztkommunista utódpártiságból származó lépésel?ny elfogyott, és ami maradt, kevés ahhoz, hogy az MSZP a 21. században is meghatározó politikai er? maradjon. A ballib értelmiségi,- és médiaholdudvar azonban még eddig sem jutott el. Nem értik, hogy 2008-ban elkezd?dött az új század, ami más er?viszonyokat, más kérdésfeltevéseket, más konfliktusokat hozott magával. Ezekre pedig új válaszokat kell találnunk. Ehelyett a huszadik század vitáit akarják a 21. században megnyerni, és nem a ma kihívásaira keresnek eligazítást a múlttól. A múlt azonban csak akkor kínál támpontot a jelen és a jöv? kérdéseivel kapcsolatban, ha képesek vagyunk arra, hogy elfogulatlanul, lehet?leg el?ítéletmentesen tanulmányozzuk. Ez az, amire a politikailag korrekt kánont kidolgozó és arra hatalmát alapozó ballib értelmiségi tábor képtelen. Nem tudják megemésztetni, hogy más értelmezési, megértési kísérletek is épp olyan legitimek lehetnek egy szabad társadalomban, mint az övék, és hogy amit ?k képviselnek immár nem az a privilegizált, a hatalom által a társadalomra kényszerített narratíva többé, ami egykor: az ? uralmuk id?szakában volt. Ideje lenne tudomásul venni, hogy a történelem nem vallás. *Marx* ígérete ellenére valláspótléknak sem használható. A történelem nem egyenl? az erkölccsel. A történész feladata, hogy magyarázzon, értelmezzen, megértsen és megértessen. A történész nem bíró, nem ügyész és nem is véd?ügyvéd. A történész nem vetítheti rá a múltra kora ideológiai sémáit és nem szemlélheti a jelenkor érzékenységével a múlt történeteit.^[1] Jól példázza ezt az az áldatlan és medd? „vita”, ami a *Szabadság-téri*, az 1944-es náci megszállás áldozataira emlékeztet? emlékm? körül hónapok óta zajlik. A médiafigyelmet célzó akciókra most nem vesztegetnék szót, és a felhozott kifogások közül is csak a „tartalmiakra” térek ki.^[2] A helyszínválasztással sem kívánok foglalkozni, mert amit az USA nagykövetsége m?velt Budapest egyik legszebb közterével, az minden határon túlment. A tér esztétikai min?ségére való hivatkozás tehát több mint álságos.

A németek bevonulnak Budapestre

A történelminek t?n? aggályok közös nevez?je, hogy Magyarország a Harmadik Birodalom szövetségese volt, a náciak tehát valójában nem is szállták meg és foglalták el hazánkat. Ezt a gondolatmenetet alkalmazva az 1944. március 19-i náci megszállást nevezhetjük tehát egyfajta „baráti segítségnyújtásnak” is, hasonlóan ahhoz, ahogy a szovjet hadsereg „segítette meg” magyar szövetségését 1956. november 4-én. Ugyanaz a szovjet hadsereg, amelyik 1945-ben „felszabadított” bennünket, és mindjárt maradt is vagy fél évszázadra.^[3] Egyesek azt is állítják, hogy a magyarok örültek a megszállásnak, virágos?vel, boldogan fogadták a náci csapatokat. Lehettek ilyenek is, ahogy a megszálló Vörös Hadsereghez is csatlakoztak a muszkavezet?k, a hazaárulók és a kollaboránsok. De azt állítani, hogy a magyarok 1944-ben, 1945-ben, vagy 1956-ban örültek volna hazájuk idegen megszállásának, csak alantas szándékból lehet.

Másik ellenérvük, hogy az emlékm? összemossa a tetteseket az áldozatokkal.^[4] Vagyis szerintük elképzelhet?, hogy valaki tevékenyén részt vett zsidó honfitársaink üldözésében, majd a háború áldozatává vált. Aki akarja, elképzelheti. Ugyanis a háború már csak olyan: nem válogatja ki és kíméli meg az ártatlant, hogy csak a b?nöst pusztítsa el. Minden háborús emlékm? magában rejti ezt a kockázatot, a világ minden részén. A Szabadság téren is ott magasodik a szovjet h?si emlékm?, mely azoknak a megszálló szovjet katonáknak állít emléket, akik több mint százezer magyar n?t becstelenítették meg, kifosztották és terrorizálták az egész országot. Az ellen az emlékm? ellen persze nem szerveznek flash mobot a szelektív érzékenység?ek.

Azok az érvek, miszerint a magyar állam nem volt „ártatlan” mert a náci megszállást megelő?en törvényhozása zsidó testvéreinket hátrányosan megkülönböztet? törvényeket fogadott el, s?t 1941-ben több mint tízezer állampolgárságát kell? módon igazolni nem tudó zsidó származású polgárt deportált, nem teszik a megszállást és annak következményeit kisebb tragédiává.^[5] Az áldozatot ugyanis nem az teszi áldozattá, hogy ártatlan. Hanem az, hogy egy erősebb fél agresszióját szenvedni el. A huszadik század b?velkedik tragédiákban, ahogy az azt megelő?z? korok is. Nem egyszer el?fordult az is, hogy az áldozatok közül néhányan a kés?bbiek során tettesek lettek. Az utolsó évtizedek azonban az áldozati státusz abszolútizálásához vezettek. Oda jutottunk, hogy egyes csoportok örökölh?t és el?nyökre váltható kiváltságnak szeretnék tekinteni felmen?ik tragikus sorsát és az „áldozatiságot” ki akarják terjeszteni azokra a generációkra is, amelyek semmiféle atrocitást nem szenvedtek el. Mindez súlyos következményeket von maga után. Ha az áldozati státusz örökölh?vé válik, akkor a „tetteség” is örökl?dik. Két diktatúrát éltünk meg. Tele vagyunk az egykori tettesekkel és áldozatokkal, illetve leszármazottaikkal. Ez az emlékm? a megbékélés emlékm?vének, az engesztelés emlékm?vének készül. Mert sokan vannak, az én nagyanyám is, akik a II. világháborúban pusztultak el, bombázásban, ostromban, és még csak jeltelen sírjukat sem ismerjük. És vannak olyan magyar politikusok, közszerepl?k, akiket politikai meggy?z?désük miatt pusztítottak el a náciak, zártak lágerbe, hurcoltak a halálba.^[6] Nem azért, amik voltak, hanem azért, amit gondoltak, tettek. Az ? mártíromságuk kevesebbet ér, vagy esetleg említésre sem érdemes? A kommunista diktatúra alatt fel sem merülhetett, hogy fejet hajthassunk el?ttük. Ugyanazok, akik annak a diktatúrának a történelemszemléletét kidolgozták, képviselték, akarnak megakadályozni bennünket abban, hogy hetven évvel a tragédia múltán végre letehezzük a megemlékezés és a kegyelet virágait a náci megszállást követ? minden magyar áldozat el?tt. Még mindig el? akarják nekünk írni, kit gyászolhatunk, és kit nem, kiért könnyezhetünk, és kiért nem. Empátiát írnak el? a számunkra az év minden napjára, miközben bezárják a szívüket, süketek és vakok maradnak mások fájdalmai iránt. Pedig abban ?k is benne foglaltatnak. Ezzel a magatartásukkal kizárják magukat nemzeti közösségünk?l, hiszen úgy tesznek, mintha a magyarságot ért összes tragédia nem oldódhatna fel közös gyászunkban.

Az emlékmű ellen felhozott érvek arra tesznek kísérletet, hogy identitáspontokat jelöljenek ki a tartósan ellenzékbe szorulni látszó, és talajt vesztett „demokratikus” tábor számára. A „keresztényellenesség”, és a „magyarellenesség” több évtizedes toposzainak felmelegítésével a marxista, internacionalista begyökerezettség? magyar ballibek a „nemzetek meghaladását” hirdet? Nyugat-Európában is visszaszorulóban lev? tábor legkitartóbb zárványává meszesedtek.^[7] Az angyalábrázolás reflexszer?en indította be náluk azt a gy?löletkampányt, amire hazánkban csak ez az ateista elkötelezettség?, széls?ségesen intoleráns, marxista csoport képes.

Az emlékmű ürügyén felhozott vádak a jóérzés? magyarok számára mélyen sért?k és igazságtalanok.^[8] Szószólóik ugyanis alávalóbbnak és b?nösebbnek kívánják beállítani a magyarokat a náciknál. Eltagadják a különbséget gyilkos és b?nsegéd között. Azt sugallva, hogy zsidó polgártársaink elhurcolásában és meggyilkolásában a náci alárendelt szerepet játszottak, az igazi és egyedüli b?nösök a magyarok voltak.^[9] Mindez persze nem felel meg a történelmi tényeknek, sem a magyar társadalom tapasztalatainak, csak a németekhez és más külföldi hatalmakhoz való dörgöl?zés és a nekik való megfelelés igényeinek.^[10]

„Azt a tényt ugyanis, hogy a náci megszállásig a közel milliós nagyságrend? magyar zsidóság az ide menekültek sokaságával együtt nem forgott közvetlen életveszélyben, akkor is mindenki tudta, és rajtuk kívül azóta sem tagadta senki. A felel?sséggel való kritikus és önkritikus szembenézés ellenére is ki vonhatná kétségbe, hogy a f? felel?sség a német nemzetiszocializmusra hárul, amely a tömeggyilkosságot végül is politikai programmá formálta, megtervezte, végrehajtotta; enélkül Magyarországon nem lett volna Holokauszt.” – írta Ránki György klasszikussá vált munkájában.^[11]

Összecseng ezzel Roosevelt elnök 1944.III.24-i sajtókonferenciájának üzenete is: *„Zsidók százezreit, akik eddig bár üldözéseket voltak kénytelenek elszenvedni, de legalább életüket biztonságban tudhatták, most hogy Hitler csapatai megszállták Magyarországot, kiirtás fenyegeti.”*^[12]

És Komoly Ottónak, a Magyar Cionista Szövetség elnökének 1944. február 25-i levele is, amit a Jewish Agency végrehajtó bizottságának írt:

„Magyarország rendkívül nehéz körülmények között úgyszólván heroikus ellenállást tanúsít leghatalmasabb szomszédjával szemben és az általa követelt zsidóellenes intézkedéseknek mindig csak vonakodva és jelent?sen csökkentett mértékben tett eleget. Ezzel a lépésenkénti teljesítéssel sikerült az országnak a mai napig háromnegyed millió zsidó polgárának életét megmentenie”^[13]

Lehetséges, hogy az USA elnöke, a magyarországi cionisták akkori vezet?je, valamint az Auschwitzot megjárt kiváló történész, a korszakról több alapm?vet megjelentet? Ránki György egyaránt rosszul ítelték meg a náci szerepét a magyar zsidóság elpusztításában? Jellemz?, hogy az emlékművet ellenz?k velük szemben a legelvetemültebb gonosztev?knek: Eichmannak és Veessenmayernek önmegteget? tanúvallomásaira hivatkoznak.

A kibeszélés fontos

„A múlttal való szembesülés legf?bb akadálya, hogy sokszor mi magunk sem merünk szembenézni akár a saját családunk múltjával.” - mondja Rényi András, civil aktivista, aki *Eleven emlékmű?*, az én történelmem néven szervezett csoportot az emlékmű ellen. Tetszik a felvetés. Mi lenne, ha mindjárt példát is mutatna, és beszélne arról, milyen volt a pártállam egyik legprivilegizáltabb családjában feln?ni, hogy, és milyen áron maradhatott apja a

pártállam vezet? tájékoztatási felel?se, a *Népszabadság* állandó f?szerkeszt? helyettese, hogyan szolgálta édesanyja a párt állandóan változó ideológiáját? Milyen el?nyei származtak ebb?l neki? Miért lépett be 18-évesen az állampártba? Mert ez is a mi közös történelmünk. Ráadásul ugyanolyan eleven, és sajnos még kibeszéletlenebb, és legalább annyira fáj. Ez is fontos lépés lenne afelé az eleven emlékezet felé, amit hiányol! A tiltakozók közül többen is vannak, akiknek lenne, s?t kellene is mit mondaniuk saját vagy családjuk pártállami múltjával kapcsolatban. Abban bíznak, ha szüntelenül a hetven évvel és a még régebben történekr?l beszélnek, megúszhatják, hogy a fenti kérdésekre válaszolniuk kelljen.

Farkasházy Tivadar és Mécs Imre a balliberális értelmiség idej szárszói találkozásán

Fotó: [MTI](#)

A ballib elit legnagyobb problémája az, hogy a „magyar érdek” szóösszetétel a számára értelmezhetetlen. Ehelyett minden idegszálával valami körvonalazatlan „haladó”, elegánsabban: „progresszív”, és ezért értelemszer?en a nemzetit meghaladó, vagyis nemzetekfeletti, értsd, kozmopolita, vagy internacionalista értékközösség tagjaként értelmezi magát, miközben egyes képvisel?i észre sem veszik, hogy valójában idegen érdekek kiszolgálóivá szeg?dtek el. Persze olyanok is vannak közöttük, akiket rendszeresen megfizetnek fáradozásaikért. Nincs ebben semmi meglep?, a mi balosaink ehhez szoktak hozzá, ebben szocializálódtak. Ahogy a múltban, úgy most is a mindenkori birodalmi status quo érdekeit védik. Amíg a szovjet birodalom létezett, addig a szovjet érdekek képvisel?ét tekintették irányadónak, most pedig a Nyugat, vagyis az USA, illetve az Európai Unió, esetleg Németország szempontjainak szolgálóivá képezték át magukat.

Nem emlékszem az elmúlt több mint két évtizedben egyetlen olyan esetre sem, amikor szerintük ne a „fejlett nyugatnak” vagy valamelyik minket kritizáló szomszédunknak lett volna, illetve lenne velünk szemben igaza. Mint ahogy a „fejl?dés magasabb fokán” álló, „élenjáró” szovjet példa csont nélkül való átvételét, érdekeinek a sajátjaink felé való rendelkezését sem sz?ntek meg követelni, amikor még az volt az elvárás. Ennek két oka van. Az egyik, hogy szerintük a mindenkori gy?ztesnek egyben igaza is van. Ha tehát ?k az aktuálisan er?sebbnek t?n?k igazságát képviselik, ?k az igaz, vagyis a jó oldalon állnak. Másrészt, és ez a legfontosabb: ?k, vagyis ennek a csapatnak minden tagja meggy?z?déses nemzetellenes.

Szerintük a birodalom: legyen az a szovjet, az uniós, vagy az amerikai, önmagában felette áll minden magyarnak,

ezért minden, ami meghaladja a nemzetit, támogatandó, ami pedig nem, az elvetendő?, megszüntetendő?. Számukra a nemzet veszélyes, ellenszenves, a nemzeti érdek tehát, mint szempontrendszer nem játszik, képviselői valami avított, veszélyes, premodern, stb. állapotból maradtak vissza. Nem véletlen, hogy külföldön mindenhol ennyire hájpolják őket. Ha kell ösztöndíjjal, ha szükséges, állással, esetenként sztárolással hálálják meg szolgálataikat. Ami tehát ezekben a ballib értelmiségekben állandó, az a nemzetek felettiért, a nemzetit meghaladóért, a birodalmiért való lelkesedés. Számukra minden, aminek köze van a nemzeti, konkrétan a magyar érdekekhez, az gyanús, provinciális, lecikizendő?. Ezért nem érdeklik őket a határon túli magyarok, a magyar gazdaság érdekei, ezért állnak minden külföldről jövő kritika, ledorongolás, megfeddés mögé boldog helyesléssel, jöjjön az akármilyen jelentéktelen, vagy gyanús helyről.

Nem csoda, hogy a Mesterházy vezette szocialisták minden egyes tétova gesztusukkal, amikkel a magyar érdekek mentén való politizálás felé próbáltak elmozdulni (kolozsvári látogatás, székely autonómia támogatása) rossz pontokat gyűjtöttek és végkép leírták magukat a „mindentudóknál.” Tetézték mindezt azzal is, hogy a birodalmak által preferált topikokkal kapcsolatban (holokauszt, rasszizmus, romakérdés, homoszexuális házasság stb.) nem voltak hajlandók a megkövetelt minimumnál többet teljesíteni, nem úgy, mint az „aláírók köre”, illetve politikai képviselőik: az új SZDSZ, a DK. Amit helyettük az MSZP tessék-lássék képviselt a választási kampányban, az a „demokrácia projekt”, illetve annak nehezen kódolható üzenetei voltak. Ez a tartalom is épp eléggé megnehezítette, hogy az MSZP szót értsen a magyar polgárokkal. A magyar választópolgárok túlnyomó többsége ugyanis saját bőrén tapasztalta meg a diktatúrát. Nincs szüksége arra, hogy amerikai és európai bürokraták osszák meg nekik az észet arról, hogy mi a szabad és nem szabad választás közötti különbség, mi a szólásszabadság és mi a pártállami cenzúra, mi a demokrácia és mi a diktatúra. Ebből mi mind kijártuk az összes iskolákat. Nem a nyugat „aggódóitól” várjuk annak eldöntését, mikor vagyunk szabadok és mikor rabok. A „fékekkel és ellensúlyokkal”, és a „demokrácia deficit” egyéb „tényeivel” kampányoló „demokratikus” ellenzék érvei nem esnek egybe a magyar társadalom tapasztalataival, ezért ezek szajkózása, mint azt a választások eredménye is bizonyította, felettébb kontraproduktív maradt. A „demokrácia csomag”, és az „összefogás” bevállalása tehát csakis kényszer hatására történhetett. Kik és mit ígérhettek a szocialistáknak cserébe? A ballib holdudvar támogatása nyilván nem szerepelt az ígéretek között, mert azt az MSZP minden egyes vezetője megtapasztalhatta, hogy az összefogás ellenére ugyanolyan elfogadhatatlanok maradtak ennek a csapatnak a számára, mint az ellenoldal képviselői, azzal a különbséggel, hogy míg azoktól legalább valamennyire tartanak, és ezért tisztelik és félik őket, addig a szocikat megvetik és lesajnálják.

A „tévedhetetlenek társasága” fél évszázadon keresztül azért marasztalta el a két háború közötti magyar politikai elitet, mert az a Nyugathoz akart tartozni, és a Tanácsköztársaság tapasztalatait is levonva, elvetette a kommunista modellt és ezért ellenségének tekintette a Szovjetuniót. Se szeri, se száma nem volt a kioktatásoknak, hogy milyen felesleges volt a hadüzenet a Szovjetunió részére a II. világháborúban, miért nem fogadtuk el Sztálin állítólagos békeajánlatait, stb. Azon értetlenkedtek szakmáiban, hogy a horthysta magyar politikai elit nem fogta fel, mekkora erőt képvisel a Szovjetunió, és hogy Magyarországnak idomulnia kell hatalmas keleti szomszédjához. Ma, a határainknál folyó orosz-amerikai nagyhatalmi meccsben, amely a felszínen az Ukrajna feletti befolyásért folyik, a mélyben azonban a pillanatnyilag határozatlannak és gyengének mutató amerikai birodalom ellen több oldalról is meginduló új befolyási övezetek határainak kitapogatása a tét, a magyar politikától ugyanek feltétlen oroszellenességet kérnek számon. Teszik ezt annak ellenére, hogy Európa igencsak megosztott a konfliktus kezelésében, és hogy úgy a német kancellár, mint Obama elnök annyira visszafogottan nyilatkoznak a kérdésben, hogy ember legyen a talpán, aki érti, mire is gondolnak valójában. Nyilvánvaló, hogy épp Oroszországnak a térségben betöltött meghatározó ereje miatt, a magyar politika akkor szolgálja legjobban nemzeti érdekeinket, ha igencsak óvatosan és megfontoltan jár el. Mert velük ellentétben, a magyar választópolgárok túlnyomó többsége a magyar nemzeti érdekek képviselőjét várja el és követeli meg választott vezetőit.

Ennek a 21. századot nem értő elitnek legkitartóbb hívei a ballib oldal idősebb nemzedékéből kerülnek ki, azok közül, akik ahhoz lettek szoktatva, hogy az „aláírók klubja” igazítja el őket a helyes útról. Ez a feltétlen tekintélyelvűsége szervült és a csordaszellemben edződött élcsapat évtizedek óta nem kíváncsi arra, ami a klubon kívül történik, ezért arra sem képes, hogy szépkorú híveinek maradékan kívül szót értsen a fiatalabb korosztályokkal, akik túlnyomórészt eltérően, a meritokráciában hisznek. Vagyis számukra fontosabb a teljesítmény, mint a vakhit, és főleg nem akarnak és nem is tudnak abba a gyűlölet logikába belesimulni, ami ennek az „elitnek” a sajátja. Érveket, elemzéseket, gondolatokat várnak, és nem nyugtázzák le őket, ha a klub tagjai intellektuális teljesítmény helyett hetente képesek tiltakozásokat aláírni. Érvényes válaszokat, érvelő vitákat, a fekete-fehér logikát meghaladó gondolkodást igényelnének, kinyilatkoztatások és direktívák helyett.

Egyetlen reményük maradt, hogy a politikai jobboldalon vannak még olyan szereplők, akik túlnyomórészt várják megerősítést, igazolást, esetleges jó pontokat arra az esetre, ha mégis fordulna a kocka. Ezért kapnak például a

Magyar Tudományos Akadémián újra és újra szereplési lehetőségeket.^[14]

[1] Jean Sévillia: *Történelmileg inkorrekt*, Kairosz, Budapest, 2013. Liberté pour l'histoire, vagyis, szabadságot a történelemnek egyesület alapelveiből, 13 o.

[2] „Alulírott történészek felszólítjuk a kormányt, hogy hagyjon fel közelmúltunk meghamisításával, a holokauszttörténetének relativizálásával, és tegyen le a Szabadság téri emlékmű megvalósításáról.” 2014. január 22. galamus csoport. „Történészek tiltakozása”. A 26 aláíró történész között van Ormos Mária, az MSZMP Politikai Bizottságának egykori tagja, Hajdú Tibor és Gecsényi Lajos, egykori munkás, az MSZMP által évtizedeken favorizált párttörténészek

[3] „Az az indoklás sem állja meg a helyét, hogy az ország azért veszítette volna el függetlenségét, mert területén idegen csapatok állomásoztak. Ez a körülmény ugyanis 1990 után is fennállt, a NATO katonák jelenléte azonban éppen úgy nem keltett közfelháborodást, ahogyan 1944-ben sem tört ki tiltakozó hullám azért, mert a Magyarországgal egy szövetségi rendszerbe tartozó Német Birodalom katonasága hazánkba érkezett”. érvel Ungváry Krisztián: *Megjegyzések Magyarország alaptörvényéhez*, in: *Tettesek vagy áldozatok? Feltáratlan fejezetek a XX. század történelméből*, Jaffa kiadó, Budapest, 2014.311 o. Ungváry szerint azonos elbírálás alá esik a náci megszállás és a NATO-hoz népszavazással történő csatlakozás.

[4] „A sok vihart kavart emlékmű, az angyali ártatlanságú magyar társadalom és a birodalmi sas képében Németország szembeállítására feledni és feledtetni próbálja a magyar társadalom és a Horthy-kormányzat felelősségét a zsidóként megjelölt tömegek meghurcolásáért és elveszejtéséért, a náci Németország mellett a háború végéig kitartó, hol készséges, hol vonakodó együttműködéséért” – mondta Hunyady György akadémikus.
http://index.hu/belfold/2014/05/13/az_mta_megunta_a_hallgatasi/

[5] Ormos Mária akadémikus szerint, 1941-ben a Kamenec-Podolsky deportáláskor: „korábban nem volt példa a kitelepítettek lemészárlására Lengyelországban sem, a kitelepítés valóban csak azt jelentette, hogy szélnek eresztették a zsidókat az új területen. Ekkor nemcsak koncentrációs tábor, de még gettó sem volt, amit később Varsóban hoznak létre. Nem állítható tehát, hogy a tömegmészárlással magyar felelős tényezők tudatosan számoltak, sejtéseik azonban minden bizonnyal voltak, hiszen a vezetés tudhatta, hogy a kitelepítetteknek az új helyen nincs lakásuk, munkájuk, pénzhez nem juthatnak, így, „ha tartalékaik elfogynak, éhhalálra vannak ítélve”.
http://index.hu/belfold/2014/05/13/az_mta_megunta_a_hallgatasi/ Ezzel szemben Ungváry azt állítja, hogy „Kamenec-Podolszkij esetében a magyar hatóságok deportálási dühe humanitárius katasztrófát okozott...Csak ezután született meg a német döntés arról, hogy a helyi ukrán lakosság jobb ellátása, a járványveszély megszüntetése és saját antiszemita programjuk végrehajtása érdekében a zsidókat meggyilkolják.”- Ungváry Krisztián: *Az emlékmű és az emlékműmutyi*, in: *id. m?*, 319 o. Ungváry a korabeli német indokokat és nyelvet teszi magáévá!

[6] http://www.xxszazadintezet.hu/1944_marcius_19/1944_marcius_19.pdf

[7] Nyugat-Európa nemzeti reneszánszot él meg. Skócia elszakadása, Katalónia függetlenné válása ugyanúgy napirenden van, mint Belgium kettészakadása, hogy csak néhány példát említsünk. Figyelemre méltó az Európai Unió központosító törekvéseivel szemben a nemzeti sajátosságokat hangsúlyozó európai szkeptikusok, vagy más néven realisták megerősödése is. Anglia népszavazást tervez uniós tagságáról. stb.

[8] Harminc zsidó származású amerikai szenátor és képviselő kérte a magyar miniszterelnöktől a Szabadság téri emlékmű megépítésére vonatkozó tervek felülvizsgálatát. Az aláírók a Zsidó Világkongresszus (WJC) honlapján közzétett levelükben úgy fogalmaztak: „Magyarország náci megszállása szörnyű időszak volt a magyar történelemben, amely felbecsülhetetlen szenvedést és tragédiát okozott ártatlan emberek millióinak. És miközben voltak olyanok Magyarországon, akik aktívan segítettek a nácik által üldözötteknek, nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy a lakosság egy része akkor készségesen vett részt a nácik fellépésében, beleértve a magyar zsidók deportálását.” „Bár megértjük, és nagyra értékeljük azt a vágyat, hogy valamennyi magyar elitt tiszteljenek, akivel a náci megszállás idején kegyetlenül bántak, egyúttal azt gondoljuk, hogy Magyarország megmaradt zsidó lakosságának részt kell vennie annak meghatározásában, hogy mi a megfelelő módja megemlékezni a magyarországi zsidóknak az ebben az időszokban átélt szenvedéséről. Ezek is részesei a magyar történelmi narratívának, és az ő vezetőik véleménye az, hogy a jelenlegi javaslat tisztára mossa azt a tényt, hogy voltak magyarok, akik cinkosok voltak rokonaik módszeres legyilkolásában.” „Nagyra értékeljük a két ország erőt és tartó

kapcsolatait és partnerségét, ezt szem el?tt tartva szorgalmazzuk, hogy vizsgálja felül kormányának jelenlegi tervét, hogy megépítse ezt az emlékm?vet a magyarországi zsidó közösség kívánsága ellenére" <http://www.hir24.hu/belfold/2014/05/23/amerikai-szenatorok-is-beszalltak...>

[9] „Hitler követelte ugyan Horthytól a zsidókérdés „megoldását”, ám azt, hogy ez mit is jelentsen pontosan, nem tisztázták. A német fél vélhet?en kisebb koncessziókkal is megelégedett volna...” Ungváry Krisztián: Megjegyzések Magyarország alaptörvényéhez, in: Tettesek, id.m?.314 o., „Hitler nem adott olyan parancsot, hogy a magyar zsidókat megsemmisít? táborokba deportálják”. Ungváry Krisztián, 2013. november 7. galamus.hu. Ezzel a nácikat mentetet? felfogással a német történészek sem azonosulnak: „A budapesti kormány újra meg újra elutasította azt a német követelést, hogy a hazai zsidóságot Lengyelországba deportálják... Számptalan beszámolójából kiderül, hogy Veesebmayer még a legapróbb részletekbe is mennyire be volt vonva, és hogy a zsidóellenes intézkedéseket milyen szenvedéllyel követte. Újra meg újra jobbító szándékú javaslatokat tett.” Eckart Conze - Norbert Frei - Peter Hayes - Moshe Zimmermann: Das Amt und die Vergangenheit – Deutsche Diplomaten Im Dritten Reich und in der Bundesrepublik [A Hivatal és a múlt – német diplomaták a Harmadik Birodalomban és a Német Szövetségi Köztársaságban]. Karl Blessing Verlag, München, 2010., pp. 260 – 267.

[10] Az emlékm? Magyarországot a gonosz németek ártatlan áldozatként ábrázolja. Ezt hangsúlyozni kell, mert a német sas nem a nácikat, hanem Németországot jelenti, amelyik lecsap a gyanútlan magyarokra. Ungváry Krisztián, in: *Weltzeit*, 2014, 12. máj, Ungarns Aufarbeitung des Faschismus von Keno Verseck. Ronald S. Lauder szerint: „bár Hitler adta ki a parancsot, a gyilkosságokat magyarok követték el, a nyilasok, ez "az antiszemita banditákból álló széls?séges csoport”.

[11] Ránki György: *A Harmadik Birodalom árnyékában*, Magvet?, Budapest, 1988. 176 o. A német megszálláshoz vezet? út, 176 o. Ránki Goebbels naplójából idézi, hogy „A zsidókérdést a legkevésbé kielégít?en Magyarországon oldották meg, A magyar állam tele van zsidókkal, és a Führernek a Horthyval folytatott tárgyalásai során nem sikerült meggy?znie ?t a sokkal szigorúbb rendelkezések szükségességér?l. *The Goebbels Diaries, 1942-1943*, edited by Louis M. Lochner. Garden city. N. Y. Doubleday, 1948, p. 357. idézi: Ránki id. m?. 219.

[12] Sajtókonferencia, 1944.III.24.-én. in: Schmidt Mária: *Diktatúrák ördögszekerén*, Magvet?, Budapest, 1998. 100 o.

[13] Komoly Ottó jelentése Richard Lichtheimnek, 1944. II.25. Központi Cionista Levéltár, Jeruzsálem, L22-176.

[14] „A történelmi emlékezet és a történettudomány” cím? konferencia a MTA -n2014. 05.13.

www.valasz.hu - Schmidt Mária

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
